

Продовження таблиці 2

1	2	3	4	5	6
Виробнича собівартість реалізованого молока, тис. грн.	4982,1	6158,0	7125,8	2143,7	143,0
Повна собівартість реалізованого молока, тис. грн.	5226,7	6340,4	7156,0	1929,3	136,9
Виручка від реалізації молока, тис. грн.	6364,8	7655,2	9721,9	3357,1	152,7
Повна собівартість реалізованого 1 ц молока, грн.	343,07	464,87	512,97	169,9	149,5
Середня ціна реалізації 1 ц молока, грн.	417,77	561,27	696,91	279,1	166,8
Прибуток, тис. грн	1138,1	1314,8	2565,9	1427,8	225,5
Прибуток на 1 ц., грн.	74,7	96,4	183,94	109,2	246,2
Прибуток на 1 голову, грн.	3251,7	3756,6	7331,1	4079,4	225,5
Рівень рентабельності 1 ц. (+), збитковості (-), %	21,8	20,7	35,9	14,1	X

Оцінюючи вартісні показники, відмітимо, що виробнича собівартість реалізованого молока зросла на 43% з 4982,1 тис. грн у 2015 році до 7125,8 тис. грн. у 2017 році. Повна собівартість реалізованого молока виросла на 36,9 % з 5226,7 тис. грн. у 2015 році до 7156,0 тис. грн. у 2017 році. Спостерігаємо і збільшення виручки від реалізації молока на 52,7 % з 6364,8 тис. грн. у 2015 році до 9721,9 тис. грн. у 2017 році. В нашому випадку темп росту виручки переважає темп росту витрат, це призвело до отримання прибутку від реалізації молока в 2,3 рази з 1138,1 тис. грн. у 2015 році до 2565,9 тис. грн. у 2017 році. Про ефективну роботу галузі молочного скотарства також свідчить і рівень рентабельності який виріс на 14,1 пункто процентів з 21,8 % у 2015 році до 35,9 % у 2017 році.

Отже, можемо стверджувати, що в ПАФ «Колос» виробництво і реалізація молока економічно доцільне та прибуткове.

Терлецька Наталія Михайлівна

Кандидат економічних наук, доцент

Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

Балан Альона Анатоліївна

Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

РЕЗЕРВИ ПІДВИЩЕННЯ ІННОВАЦІЙНОЇ АКТИВНОСТІ ПІДПРИЄМСТВ У КОНТЕКСТІ ТЕОРІЇ МОДЕРНІЗАЦІЇ

Актуальною проблемою будь-якого суб'єкта господарювання, зумовленою необхідністю підтримки належного рівня конкурентоспроможності, є потреба його модернізації. У ході проведеного авторами дослідження можна зробити узагальнення щодо сутності вказаної категорії, а саме:

1) модернізація – це процес, який передбачає одночасні якісні зміни на всіх рівнях за всіма напрямками та впливає на всіх учасників суспільства;

2) модернізація неможлива без впровадження інновацій;

3) модернізація передбачає використання ефективних систем управління.

У сучасних умовах господарювання інновації стали важливим чинником розвитку для більшості підприємств. Інноваційна активність суб'єктів господарювання може стати однією із основних умов формування його конкурентоспроможної стратегічної перспективи, засобом утримання і розширення ринкового сегменту. Тому підприємства, долаючи економічні труднощі, повинні зосереджувати увагу на підвищенні інноваційної активності шляхом здійснення нових розробок у галузі технологічних інновацій.

Інноваційна активність українських підприємств в цілому залишається на низькому рівні: переважають продуктивні, а не технологічні інновації; низьким залишається рівень фінансування інноваційної діяльності. Відповідно, проблема підвищення інноваційної активності залишається важливим науково-практичним завданням.

Саме різниця в інноваційній активності підприємств пояснює, чому при одних і тих же планах, стратегіях, цілях, навіть за рівнозначної величини інноваційного потенціалу різні менеджери досягають неоднакових результатів. Якісним показником підвищення інноваційної діяльності є інтенсивність створення інноваційних послуг (товарів) або, іншими словами, інноваційна активність вимірюється часткою інноваційної продукції у валовому випуску підприємства, часткою інноваційної доданої вартості у загальній створеній підприємством доданої вартості.

До чинників впливу на інноваційну активність суб'єктів господарювання, насамперед, слід віднести наступне:

- наявність стратегічної концепції розвитку економіки на основі інноваційної моделі та її реалізацію шляхом здійснення відповідної державної інноваційної політики;
- повноту і досконалість законодавчої бази в цілому та законодавства з питань інноваційної діяльності, зокрема;
- сприятливий економічний клімат для здійснення інноваційної діяльності, високий попит на інновації;
- наявність установ інфраструктури та кваліфікованих експертів, які надають необхідні бізнес-послуги, інформацію щодо науково-технічних досягнень та ринків.

Разом з тим, на інноваційну активність підприємств впливають не тільки зовнішні, але й внутрішні чинники. Зокрема, одним з вирішальних ендогенних чинників, який впливає на ефективність використання коштів, що спрямовуються на фінансування інноваційних проектів, є внутрішня система управління інноваційною діяльністю на підприємствах.

Таким чином, важливим завданням держави є створення сприятливого економічного середовища для створення і впровадження інновацій, а основним завданням керівників підприємств є формування цілісної системи управління резервами підвищення інноваційної активності, яка повинна складатися з таких елементів:

1) управління процесом відбору інноваційних проектів, які відповідають стратегії розвитку підприємства, а також залучення джерел фінансування (формування фондів фінансування нововведень і стимулювання творчої праці винахідників, раціоналізаторів, залучення довгострокових банківських кредитів);

2) управління інтелектуальною власністю та комерціалізацією інновацій (облік об'єктів інтелектуальної власності (ОІВ), оцінювання вартості ОІВ, які створюють фахівці підприємства, організація продажу патентів);

3) мотивація праці персоналу (планування кар'єри працівника, стимулювання особистого зростання, застосування індивідуалізованої системи мотивації, формування соціального пакета, матеріальне заохочення розвитку персоналу – підвищення кваліфікації, тренінги, перепідготовка тощо);

4) контроль та аналіз інноваційних витрат (розподіл та облік інноваційних витрат за окремими проектами та напрямками інноваційної діяльності);

5) управління ризиками інноваційної активності (ідентифікація ризиків, оцінювання рівня ризику, нейтралізація, розподіл, страхування ризиків);

6) управління НДДКР та співпрацею з установами інноваційної інфраструктури (створення відокремлених підрозділів, проектних груп, укладання угод з науково-дослідними установами, консалтинговими фірмами).

Отже, підвищення інноваційної активності діяльності вітчизняних підприємств є однією з головних передумов сталого розвитку та стабільності вітчизняної економіки у контексті теорії модернізації. Однак, водночас суб'єкти господарювання в умовах невизначеності зовнішнього середовища зустрічаються із серйозною протидією чинників, які перешкоджають здійсненню інноваційної діяльності. До них, на наш погляд, слід віднести значні витрати на нововведення, нестачу власних коштів, недостатній рівень фінансової підтримки держави, високий економічний ризик, тривалий термін окупності інновацій.

Список використаних джерел

1. Валінкевич Н.В. Управління потенціалом та розвитком підприємств на основі модернізації / Н.В. Валінкевич // Вісник Чернівецького торговельно-економічного інституту. – 2012. – №1 (45). – С. 128-134.
2. Пап Н.В. Проблеми активізації інноваційної діяльності в Україні / Н.В. Пап // Науковий вісник Ужгородського університету. – 2011. – Серія Економіка. Спецвипуск 33. Частина 3. – С.149-153.

Павлишин Юлія Петрівна

Ірпінський державний коледж економіки та права

ПРАВОСУБ'ЄКТНІСТЬ ЯК ОСНОВА АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО СТАТУСУ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ

Актуальність даної теми полягає у тому, що саме адміністративна правосуб'єктність передбачає такі якості фізичних осіб, які у відповідності з чинним законодавством дають їм право бути учасниками регульованих адміністративним правом управлінських суспільних відносин. У міжнародних документах про права людини, а саме ст. 6 Загальної декларації прав людини [1] та ст.16 Міжнародного пакту про громадянські і політичні права [2] записано, що кожна людина, де б вона не знаходилася, має право на визнання її правосуб'єктності.